

Νάνος Βαλαωρίτης

Ζητωλογία

Αὐτός πού φέρνει τόν καφέ διακριτικά ὀλιγόλογος
 Σκύβει προσφέρει ζάχαρη καί παίρνει ἕνα φλιτζάνι
 Ἄδειο ἀνθρώπου καθιστοῦ πού ἤπιε τό δικό του
 Σέ μιᾶς γυναικας τό μυαλό οἱ παραστάσεις γίνονται
 Βλέμματα χάρδια τρυφερά γιά νά ξυπνήσει ὁ πόθος
 Καί μυστικά τό πόδι της ἐπάνω του ἀκουμποῦσε
 Εἶναι τοῦ ἀνθρώπου τό μυαλό ἀπέραντο μωσαϊκό
 Πού ἀποσυνθέτει μέσα του ὅ,τι ὑπάρχει κάπου
 Ὅ,τι συμβαίνει γύρω του στής φύσης τό ναό
 Ὅπως περνάει ἀπ' τό νερό τοῦ ποτηριοῦ ἢ ἀχτίδα
 Καί βγαίνει πάλι ἀνέπαφη χωρίς νά πάθει τίποτα
 Χωρίς καμιάν ἀπόκλιση ἴσας γραμμῆς πού πάει
 Σέ ἄλλου ἀνθρώπου μέτωπο καί θρυμματίζεται
 Τό δάχτυλο πιέζοντας ἐπάνω στή σκανδάλη
 Γινόταν μιά σοφώτατη πηγὴ ἐρεθισμοῦ
 Ἐνα καπάκι πού ἀνοίγε μιά πρόσκληση νά μπεῖ
 Κουτάλι ἀνακατώνοντας τή ζάχαρη στό τσάι
 Μιά συνουσία συμβολική ἕνα μικρό παράδειγμα
 Τό κάθε τί πού ἐβλεπε ἦταν σάν ἐλατήριο
 Πού ζεπετοῦσε ξαφνικά μιά κούκλα ἀπ' τό κουτί της
 Τό πράγμα ἀπ' τήν ἀνάποδη δέν ἦταν πιά παρά
 Μιᾶς ἄγνωστης πλευρᾶς ἢ προηγούμενη ὄψη
 Ἐκεῖ ἀκριβῶς πού ἐνώνεται τοῦ φλιτζανιοῦ του ὁ πάτος
 Μέ στρογγυλό βαθούλωμα στό ταιριασμένο πιάτο
 Κάθε στιγμή ἢ ταχύτητα νικώντας τή βαρύτητα
 Μά δυστυχῶς δέν ἦτανε καθόλου ὅπως τό σκέφτηκε
 Κι αὐτός πού ἦρθε, χωρίς ν' ἀρθρώσει λέξη,
 Γιατί ἕνα μαῦρο δάχτυλο, τοῦ τύφλωνε τά πάντα
 Ὁ μέγας πολυέλαιος θεός πού μᾶς φωτίζει...
 Πῶς εἶναι ἕνα προβάδισμα χωρίς προτεραιότητα
 Χωρίς ὁσμὴ ἢ μέγεθος διαστάσεων ὀρισμένων-
 Ἐνας πελώριος προβολεὺς στό ἔρημο ἀμφιθέατρο
 Εἶν' ἢ σκιά ἢ παράλογη πού γέννησε ἢ ἐλπίδα
 Μέσ στοῦ εἰκοσιεττάρου τό ἀνιαρό ζετύλιγμα
 Εἶναι ἕνας νάνος γίγαντας μέ προσωπεῖο παλιάτσου
 Εἶναι τοῦ δωδεκάμηνου οἱ μῆνες πού ζανάρχονται
 Οἱ μέρες πού ἐξατμίζονται μέσ στή συνείδησή μου
 Ἡ θάλασσα ἢ ἀόρατη πού περικλείνει τό ἄζωτο
 Εἶναι τοῦ φόβου ἢ δύναμη τοῦ πόντου ἢ σμαραγδένια
 Ἐπιστροφή ἐνός ἄγνωστου ἀπό μακρὺ ταξίδι
 Ἀβεβαιότητα πού κυνηγáει τά πλάσματα ὡς τό τέλος
 Πού κυνηγοῦσε τ' ἄψυχα ὥσπου νά γίνει ὁ ἀνθρωπος
 Νά κάτσει νά συλλογιστεῖ νά βάλει μέ τό νοῦ του
 Τό δράμα του τό σκοτεινὸ νά χύσει μαῦρα δάκρυα
 Τόν ἑαυτό του βλέποντας στή σφραγισμένη πέτρα
 Εἶναι τοῦ ὄνειρου ἢ ἀνοιχτὴ πληγὴ πάνω στό χάος

